

NOI MINUNI
ALE
SFÂNTULUI
GAVRIIL
GEORGIANUL

Traducere din limba rusă
Angela Voicilă

editura
Σοφία

București

*Nepătrunsă este mila lui Dumnezeu, prin al
Căru har vedem toți o făptură îndumnezeită,
căci tu, părinte, chipul Ziditorului întru tine
ai adevărit, înălțându-ți firea la asemănarea cu
Hristos; pentru aceea te slăvim, părinte Gavriil,
vrednicule de laudă, cel ce pe pământ ai fost glas
al adevărului și porumbel al curăției, viețuind
în minunată smerenie, și ai cântat cu lira
înțelepciunii și cu harpa dragostei, iar acum
în ceruri ești chezașul mântuirii noastre și
solitor al harului dumnezeiesc.*

Notă introductivă

Portretul duhovnicesc al Sfântului Gavriil Georgianul e de o bogăție uimitoare: el a fost o stea călăuzitoare pentru creștini în întunecatul ev comunist; a fost un preot smerit, dar și un nebun neînfricat pentru Hristos; a ctitorit lăcașuri sfinte, dar și suflete – biserici vii –, chemându-le la credința izbăvitoare de moarte și de minciună. Toate aceste fațete ale personalității sale sunt, de fapt, expresii ale darurilor primite de la Dumnezeu.

Din pruncie, Bunul Dumnezeu i-a dăruit o credință tare și strălucitoare ca un diamant. O întâmplare este cât se poate de grăitoare în acest sens. Odată, ziua în amiaza mare, micul Goderdzi a văzut o cruce mare apărută pe cer. Peste ani, binecuvântatul stareț va descifra minunea din zorii vieții sale: „N-am știut atunci, dar acum știu că era crucea pe care trebu-

ia s-o port pentru dragostea lui Dumnezeu și a poporului meu". Tot în copilărie, ca răsplată pentru dragostea sa față de Hristos, care îi învăpăia sufletul, s-a învrednicit să primească și darul înainte-vederii. Atracția sa pentru isihie s-a manifestat în condiții deosebite: prigonit de comuniștii care îl declaraseră alienat mintal, incapabili să înțeleagă și să accepte vedeniile pe care starețul le avea încă din copilărie, pustnicește într-o colibă ridicată în curtea casei sale. Mai târziu, inima lui în care ardea focul nestins al dragostei dumnezeiești îl împinge să îmbrace haina monahală, primind la călugărie numele de Gavriil.

Tot în curtea casei părintești, construiește o bisericuță, pe care o împodobește cu icoanele aruncate de necredincioși la gunoi. Comuniștii îi vor dărâma, în trei rânduri, bisericuța, dar cuviosul o va ridica de fiecare dată, spre disperarea propagandiștilor atei.

La data de 1 mai 1965, în timpul unei manifestații comuniste, Sfântul Gavriil incendiază un portret al lui

Lenin și îi îndeamnă pe conaționali săi să își revină din înșelarea idolatră. Ca un proroc din vremuri de demult, cuvintele sale de foc biciuie auzul necredincioșilor: „Hristos a murit și a înviat a treia zi, iar idoli voștri de aramă nicidecum nu vor învia, ci, încă în viață fiind, sunt morți!” Pentru această cutezanță nemaivăzută, cuviosul îndură loviturile mulțimii bezmetice, fanatizate, și ulterior, interogatoriile și torturile KGB-iștilor.

Într-o lume nebună, Sfântul Gavriil îmbracă haina strâmtă a nebuniei pentru Hristos: înveșmântat într-o rasă cu glugă, în picioarele goale și purtând pe cap coroană aurită, cuviosul aduce în lumina lui Hristos mulțime de suflete ce rătăceau prin bezna necredinței și a nonsensului. Propovăduiește vestea cea bună pe străzi, în moschei și sinagogi.

Darul preoției a fost o altă binecuvântare cerească de care starețul Gavriil s-a învrednicit: în 1971 este înălțat la treapta preoției. Va sluji în Mănăstirea Samtavro.

Darul călăuzirii duhovnicești l-a făcut cunoscut de la un capăt la celălalt

al țării sale, mai ales în anii din urmă ai viețuirii lui pământești, când chilia sa pitită într-un turn se dovedește necăpătoare pentru numeroasele suflete dornice să se hrănească din Cuvântul Vieții.

Cunoscându-și din vreme binecuvântatul sfârșit, Cuviosul Gavriil pășește în lumina nezidită a lui Hristos la data de 2 noiembrie 1995, înconjurat de cetele îngerilor și ale sfinților, nu înainte de a rosti cuvintele ce pot fi socotite o efigie a întregii sale biografii: „De la 12 ani Te urmăresc, Hristoase. Sunt gata, ia-mă!” De câte ori nu a dat dovadă cuviosul că este gata de moarte, gata să părăsească tărâmul acestei vieți amare și nestatornice pentru Împărăția promisă, cea nepieritoare! Și în ce vitregii își dovedise credința – fie în sărăcie lucie, în batjocura necredincioșilor sau în orele de tortură prin beciurile KGB-iștilor!

Mormântul care a adăpostit ani de zile binecuvântatele rămășițe pământești ale starețului a devenit o adevărată scaldătoare a Vitezdei, un izvor

de tămăduiri pentru toți cei copleșiți de neputințe sufletești și trupești.

Volumul de față adeverește, o dată în plus, lucrarea Duhului Sfânt săvârșită prin smeritul ieromonah Gavriil: așa cum veți vedea, copii care până mai ieri nu puteau să vorbească își recapătă graiul, un tânăr narcoman este întors din moarte la viață, starețul Gavriil participă în chip tainic la nunta unor tineri creștini, copii îndelung doriți și așteptați de părinții lor se zămislesc ca dar minunat al binecuvântatului stareț.

Îi rămâne cititorului bucuria de a descoperi în acest volum alte și alte minuni săvârșite de „Bunicul cel bun”, așa cum este numit în Georgia, spre întărirea credinței noastre greu încercate în vremurile din urmă.